

PIŠE: NAZIF
HORZOVIĆ

Naše akcije i reakcije

Bavljene posljedicama i reagovanje na one pojave koje su se već dogodile, te neučestvovanje u kreiranju događaja je postao muslimanski usud, a samim tim i bošnjački. Ne znam smijem li konstatovati da su današnji muslimani, osim rijetkih izuzetaka, ovisnici o lijepoj priči, snažnoj reakciji i ugodnoj retorici koja apsolutno ne mora biti popraćena konkretnim djelima. Uvijek se traži reakcija na neki događaj, a najpopularnija reakcija kod muslimana je uglavnom ona koja daje najslabije rezultate.

Kao primjer možemo uzeti nekoliko posljednjih događaja sa kojima su muslimani bili suočeni. Crtanje karikatura koje u negativan kontekst dovode Muhammeda, a.s., i islam je jedan izuzetno značajan događaj koji je obilježio početak 21. stoljeća. Reakcija muslimana je bila da su protestovali, palili i razbijali ulice svojih vlastitih gradova, da su napadali ambasade država u kojima je sjedište tih medija koji su plasirali provokativne karikature. I šta je smisao ovakve reakcije? Smisao ovakve reakcije jeste da ubuduće kakvom god anonimusu ili pakosnom čovjeku na um padne publicitet, on će napraviti karikature i dobiti od muslimana besplatnu reklamu i za nekoliko dana postat će svjetski poznato ime. Zatim će mu dosaditi da ga stalno čuva policija pa će primiti islam,

a zatim kao veliki pokajnik biti počasni gost u Medini i Mekki.

Isto tako, grubom reakcijom muslimani potvrđuju da reaguju nasilno i da je tačno ono što se o njima u tim karikaturama i filmovima govori. Tako je reagovao veliki broj muslimana. Ovo je najjednostavniji i najlakši način reakcije na razne događaje. Međutim, nekoliko nevladinih organizacija je reagovalo na pravi način i dugoročno postavilo standarde kakve reakcije muslimana na slične događaje trebaju biti. Oni su jednostavno na razne načine; kroz pisanu riječ, bilborde, manifestacije i druge načine samo govorili o Muhammedu, a.s., i islamu. Vi vrijeđate Muhammeda, a.s., i islam. Mi ne želimo ulaziti u motive vaših postupaka, ali ćemo javnosti predstaviti ko je bio taj koga vrijeđate i šta poručuje vjera koju je on propagirao. Jedan od prvih takvih projekata je bio i projekat „Inspirisani Muhammedom“ (inspiredbymuhammad.com) gdje su snimani kratki video isječci u kojima brojni ljudi govore o tome šta ih je inspirisalo iz života Muhammeda, a.s. CEI Nahla iz Sarajeva je otpočela sa projektom „Osoba koju vrijedi upoznati“, a potom i brojna udruženja u BiH. Nekoliko nevladinih udruženja u Bihaću u saradnji sa institucijama IZ-e deset godina organizuju manifestaciju „Muhammed, a.s. - U njemu je divan uzor“,

Mi se često bavimo visokim politikama, a osnovne svoje obaveze i tako jednostavne poslove zanemarujemo. Zašto? Zato što je najteže raditi svoj posao. Da, to je najteže, ali i najsevapnije i najplodonosnije što možemo pripremiti sebi i generacijama koje dolaze. Ako bude dovoljno akcije, neće trebati mnogo reakcije.

Često se bavimo visokim politikama, a osnovne svoje obaveze i poslove zanemarujemo

koja je postala prvorazredni kulturni i vjerski događaj u Krajini. I Islamska zajednica je također prepoznala ovakav vid reakcije, pa u rebiu-l-evvelu, mjesecu Poslanikovog, a.s., rođenja organizira brojne manifestacije i događaje. Da, ovakve reakcije su manje bučne i manje popularne i dosta zahtjevnije, ali su učinci nemjerljivo veći i apsolutno pozitivni.

Aplauzi i divljenje

U posljednje vrijeme se dosta govorilo o zabrani hidžaba u pravosudnim institucijama. I te reakcije su, uz dužno poštovanje, bile bezlične i nesvršishodne. Kao dokaz ovoj tvrdnji možemo konstatovati da su mitinzi i skupovi okončani, da je mnogo energije potrošeno, ali je zabrana i dalje ostala na snazi. Pogotovo su bile degutantne i licemjerne reakcije političkih partija Bošnjaka i bošnjačkih prvaka na svim nivoima vlasti. Mi smo aplaudirali i divili se savjesnim političarima na njihovom hrabrom stavu o hidžabu zanemarujući da je većina njih digla ruku u parlamentu nekada da se ta zabrana uspostavi. Ono što bi trebala biti prava reakcija jeste da se detaljno analizira šta nas je dovelo do tog stadija da se moramo boriti za osnovna ljudska prava? Odgovor je veoma složen, ali se njegovi fragmenti kriju u činjenici da mi bosanski muslimani nemamo zaštitnike naših kolektivnih prava u našim institucijama, već dugo godina na sceni imamo protagoniste demagogije i zamajavanja i da Islamska zajednica mora povesti suštinsti dijalog bošnjačkih prvaka u vezi vjerskih i nacionalnih interesa koje ne smije izdati bilo koja struktura koja računa na glasove muslimana.

Došao nam je dragi Davutoglu u Banju Luku i rekao da 78 miliona Turaka stoji iza nas i otišao. Da li se zbog te izjave zaposlio nezaposleni, u pravo uveo obespravljeni, vratio na svoje ognjište povratnik? Nije! Pored javnih govora na raznim obilježavanjima i svečanostima, saopštenja za javnost su postala sapuni koji lažno sapiru savjesti onih koji ih prezentuju. Ne kažem da ne treba reagovati, ali je reakcija nešto usputno, a rad i djelovanje na eliminaciji uzroka je imperativ koji će jedini dati željeni rezultat.

Bavili smo se posljedicom paradžemata, a da smo se rijetko kada pitali: A kako su uopšte i zbog čega nastali paradžemati? Da li i dalje postoje uzroci nastanka tih silnih paradžemata? Ako postoje i dalje uzroci, oni će se opet iznova formirati u nekim drugim formama i oblicima, a naši naponi da ih stavimo pod kontrolu biti uzaludni.

Treba se zahvaliti i Erdoganu i Davutoglu na usmenoj podršci i lijepoj priči, ali ne uzdizati se do neba zbog toga ako se samo završi na običnim riječima podrške. Trebamo se zahvaliti nevladinih organizacijama i političkim partijama na reakcijama, saopštenjima i protestnim okupljanjima, ali isto tako tražiti da uzroke koji su doveli do oduzimanja naših prava sasijeku u korijenu i da rade na pozitivnoj promociji naših vrijednosti. Mi se često bavimo visokim politikama, a osnovne svoje obaveze i tako jednostavne poslove zanemarujemo. Nastavniku je najteže da se u kontinuitetu dobro priprema za svaki čas, imamu da bude redovan na namazima u džamiji i da se priprema za svaki mektebski čas i svako javno obraćanje, studentu da uči ono što se od njega traži nastavnim planom i programom, rukovodiocu da čita zakone, sluša savjete i nastoji danonoćno da mijenja stvari nabolje. Zašto? Zato što je najteže raditi svoj posao. Da, to je najteže, ali i najsevapnije i najplodonosnije što možemo pripremiti sebi i generacijama koje dolaze. I kao zaključak moramo konstatovati jednu istinu: Ako bude dovoljno akcije, neće trebati mnogo reakcije!

